

Arrest

nr. 309 364 van 8 juli 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 juni 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die loco advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart in België te verblijven sinds 1977. Hij kwam hier toe op zevenjarige leeftijd en is thans 53 jaar. Hij had verblijfsrecht tot 7 juli 2005. In 2004 werd hij ambtelijk geschrapt. Sindsdien is verzoeker er niet in geslaagd zijn verblijfsrecht opnieuw in orde te krijgen. Hij verklaart België nooit te hebben verlaten en altijd bij zijn ouders te hebben gewoond. Verzoekers vader en vijf broers en zussen hebben allen de Belgische nationaliteit. Verzoeker woont thans samen met zijn vader die hulpbe-hoevend is, en zijn broer F. die psychologische problemen heeft.

Op respectievelijk 2 oktober 2009, 17 december 2021 en 29 februari 2024 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25 juni 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van Beringen op 25.06.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: D.

voornaam: M.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Sefaatli

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

De betrokkene verklaart dat hij sinds 1977 in België is. Hij is hier opgegroeid en heeft hier altijd gewoond, naar school geweest, gewerkt, ... Hij stelt dat hij nooit de Belgische nationaliteit heeft gehad, maar telkens een verblijfsvergunning.

Uit zijn administratief dossier blijkt dat de betrokkene in het bezit was van een identiteitskaart voor vreemdelingen, zijn laatste kaart werd hem afgeleverd op 17.06.2003 te Beringen. Op 07.07.2005 werd hij afgevoerd van ambtswege. Betrokkene kreeg op 02.10.2009 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan hem betekend op dezelfde dag.

Betrokkene werd meermaals veroordeeld. Op 14.04.1999 werd hij door de Correctionele Rechtbank van Leuven veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel 3 jaren wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid.

Op 31.10.2001 werd hij door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel 3 jaren wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met voorbedachtheid.

Op 04.11.2009 werd hij door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid.

Op 19.12.2013 werd hij door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een geldboete van 300 euro wegens het dragen van wapens zonder wettige reden.

Op 16.12.2021 werd betrokkene aangehouden door de politie van PZ Beringen/Ham/Tessenderlo wegens illegaal verblijf. Het bevel dat hem op 02.10.2009 werd afgeleverd, werd herbevestigd. Hij geeft daaraan geen gevolg gegeven, daar hij op 02.02.2024 aangetroffen werd tijdens een woonstcontrole in Beringen. Hij zou terug hier verblijven om zijn vader te verzorgen.

Betrokkene kreeg op 29.02.2024 een nieuw bevel om het grondgebied binnen 7 dagen te verlaten (bijlage 13). Hij werd daarvan in kennis gesteld op 15.03.2024. Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Betrokkene verklaart geen partner te hebben met wie hij een duurzame relatie heeft en geen kinderen. Zijn vader, twee broers en drie zussen zijn in België en zijn allen Belg. Hij stelt dat hij altijd bij zijn vader en broer gewoond heeft. Het feit dat zijn familie in België verblijft of het feit dat hij samenwoont met zijn vader en broer, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Opgemerkt moet worden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familieband tussen partners en tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In het arrest Ezzouhdi c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Hof eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen meerderjarigen niet noodzakelijkerwijs onder de bescherming van artikel 8 vallen zonder dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn ten aanzien van zijn vader, broers of zussen.

Een repatriëring naar zijn land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale

relaties. Betrokkene kan immers contact houden met zijn familie door middel van moderne communicatiemiddelen. Zij kunnen hem gaan bezoeken in Turkije of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart zelf dat hij sinds 2004 door de gemeente geschrapt is. Sederdien zou hij bezig zijn om zijn Belgische nationaliteit in orde te krijgen, doch telkens wordt dit afgekeurd. Hij is een maand geleden bij het OCMW geweest, waar ze hem gezegd hebben dat hij bij het Turkse consulaat een nieuw paspoort moet aanvragen omdat zijn Belgisch rijbewijs niet voldoende was om zijn identiteit te staven. Eens dit in orde is, zouden ze hem verder kunnen helpen. Hiervoor heeft hij zijn geboorteakte aangevraagd in Turkije, hij heeft die nog niet ontvangen.

Uit zijn administratief dossier blijkt niet dat betrokkene zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Van zijn pogingen om zich in regel te stellen, is geen enkel bewijs terug te vinden. Er moet opgemerkt worden dat betrokkene op 02.02.2024 aangetroffen werd tijdens een woonstcontrole en dat het verslag van een tweede woonstcontrole op 23.02.2024 vermeldt dat de betrokkene pas een afspraak bij de gemeente gemaakt heeft in het bijzijn van de wijkagent. In datzelfde verslag staat ook te lezen dat betrokkene geen paspoort of identiteitskaart meer heeft. Zijn laatste document zou ingehouden zijn door de stadsdiensten en hij heeft nadien geen nieuw meer gevraagd of gekregen. Hij heeft aldus zelf geen stappen ondernomen om een nieuw identiteitsdocument te bemachtigen, in tegenstelling tot hetgeen hij hierboven verklaarde (dat hij sinds 2004 bezig zou zijn om het in orde te krijgen). Bovendien werd hij reeds op 15.03.2024 in kennis gesteld dat hij België moet verlaten (bijlage 13), maar in zijn hoorrecht van 25.06.2024 verklaart hij dat hij een maand geleden – in mei dus – bij het OCMW geweest is. Hij is zich dus pas twee maanden na de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten gaan informeren (of mogelijks toevallig te weten gekomen?) welke stappen hij moet nemen om zijn verblijfssituatie te regulariseren. Het lijkt er dus niet op dat betrokkene daadwerkelijk het initiatief neemt om een einde te stellen aan zijn illegale verblijfssituatie.

Er kan worden opgemerkt dat de betrokkene zichzelf doelbewust in een onwettige en precare situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 20 jaar in precair en onwettig verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Betrokkene stelt zelf dat hij nog familie heeft in Turkije. Zijn familie kan hem desgevallend ondersteunen bij zijn re-integratie. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Betrokkene verklaart dat hij elke dag voor zijn vader zorgt, die zeer hulpbehoevend is. De gezondheidssituatie van zijn vader opent niet het recht tot verblijf. Hij toont niet aan dat zijn vader enkel en alleen van zijn mantelzorg afhangt en dat er geen andere personen of familieleden zijn die de mantelzorg op zich kunnen nemen. Assistentie kan via meerdere kanalen en middelen aan de vader van betrokkene worden aangeboden andere dan de fysieke aanwezigheid van zijn zoon. Een verwijdering van betrokkene impliceert trouwens geen beëindiging van de familiale relaties: mocht zijn vader niet naar het land van herkomst kunnen reizen wegens gezondheidsproblemen, kan betrokkene steeds via moderne communicatiemiddelen zijn band met hem onderhouden.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben, die hem belemmeren te reizen of terug te keren naar Turkije. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 2004 door de gemeente geschrapt is. Sederdien is hij bezig om zijn Belgische nationaliteit in orde te krijgen, doch telkens wordt dit afgekeurd. Uit zijn administratief dossier blijkt niet dat betrokkene zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Van zijn pogingen om zich in regel te stellen, is geen enkel bewijs terug te vinden.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 02.10.2009 en 29.02.2024 die hem betekend werden respectievelijk op 02.10.2009 en 15.03.2024. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 2004 door de gemeente geschrapt is. Sederdien is hij bezig om zijn Belgische nationaliteit in orde te krijgen, doch telkens wordt dit afgekeurd. Uit zijn administratief dossier blijkt niet dat betrokkene zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Van zijn pogingen om zich in regel te stellen, is geen enkel bewijs terug te vinden.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 02.10.2009 en 29.02.2024 die hem betekend werden respectievelijk op 02.10.2009 en 15.03.2024. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeerde naar Turkije omdat hij hier opgegroeid is. Hij stelt dat hij eigenlijk meer Belg als Turk is. Hij had op zijn achttiende de keuze om de Belgische nationaliteit aan te nemen, maar heeft dit niet gedaan. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel

3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 2004 door de gemeente geschrapt is. Sederdien is hij bezig om zijn Belgische nationaliteit in orde te krijgen, doch telkens wordt dit afgekeurd. Uit zijn administratief dossier blijkt niet dat betrokkene zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Van zijn pogingen om zich in regel te stellen, is geen enkel bewijs terug te vinden.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 02.10.2009 en 29.02.2024 die hem betekend werden respectievelijk op 02.10.2009 en 15.03.2024. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden (Turkije)."

Er is nog geen repatriëringsdatum voorzien.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.1. In het enig middel voert verzoeker de schending aan van *“artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU), artikel 8 EVRM, afzonderlijk en samen gelezen met artikel 13 EVRM, artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (‘Terugkeerrichtlijn’), artikel 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheids-beginsel, het redelijkheidsbeginsel en de goede trouw, het beginsel van openbaarheid van bestuur, inzagerecht binnen een redelijke termijn, het recht op een effectief rechtsmiddel en de rechten van verdediging, eveneens als beginselen van behoorlijk bestuur.”*

3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten (hij is niet in het bezit van een geldig paspoort en heeft geen geldig visum of verblijfstitel). De motivering in feite aangaande het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek is dat er een risico op onderduiken bestaat: verzoeker heeft na zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn en levert niet het bewijs dat hij op hotel logeert en heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. De motivering inzake de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet wordt door verzoeker op zich niet betwist.

Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum of van een verblijfstitel. Hij bevestigt dat hij de laatste 19 jaar geen wettig verblijf meer heeft. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en hij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt hogere rechtsnormen, zoals het gezinsleven vervat in artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat het voormelde artikel 8 luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop is gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- en privéleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69).

In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140). Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en moet dezelfde kernvraag worden beantwoord, met name of de staat binnen zijn

beleids marge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69).

Waar verzoeker betoogt dat er een toetsing dient te geschieden van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker bevindt zich sinds 2004 in illegaal verblijf. In weerwil van zijn betoog blijkt niet dat hij sindsdien ernstige pogingen heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren.

In dit geval moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In het licht hiervan merkt de Raad op dat de schade aan verzoekers gezinsleven volledig is te wijten aan de houding en het gedrag van verzoeker. Verzoeker verklaart zelf dat hij in 2007 'ontdekte' ambtelijk geschrapt te zijn sinds 2004. Op respectievelijk 2 oktober 2009, 17 december 2021 en 29 februari 2024 werden hem nog bevelen om het grondgebied te verlaten afgegeven, die hij niet heeft aangevochten en evenmin vrijwillig heeft uitgevoerd. In weerwil van verzoekers betoog wordt door verweerder bovendien geen geloof gehecht aan zijn zogenaamde pogingen om zijn verblijf te regulariseren. Zo wordt in de bestreden beslissing dienaangaande gemotiveerd:

"Betrokkene verklaart zelf dat hij sinds 2004 door de gemeente geschrapt is. Sedertdien zou hij bezig zijn om zijn Belgische nationaliteit in orde te krijgen, doch telkens wordt dit afgekeurd. Hij is een maand geleden bij het OCMW geweest, waar ze hem gezegd hebben dat hij bij het Turkse consulaat een nieuw paspoort moet aanvragen omdat zijn Belgisch rijbewijs niet voldoende was om zijn identiteit te staven. Eens dit in orde is, zouden ze hem verder kunnen helpen. Hiervoor heeft hij zijn geboorteakte aangevraagd in Turkije, hij heeft die nog niet ontvangen.

Uit zijn administratief dossier blijkt niet dat betrokkene zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Van zijn pogingen om zich in regel te stellen, is geen enkel bewijs terug te vinden. Er moet opgemerkt worden dat betrokkene op 02.02.2024 aangetroffen werd tijdens een woonstcontrole en dat het verslag van een tweede woonstcontrole op 23.02.2024 vermeldt dat de betrokkene pas een afspraak bij de gemeente gemaakt heeft in het bijzijn van de wijkagent. In datzelfde verslag staat ook te lezen dat betrokkene geen paspoort of identiteitskaart meer heeft. Zijn laatste document zou ingehouden zijn door de stadsdiensten en hij heeft nadien geen nieuw meer gevraagd of gekregen. Hij heeft aldus zelf geen stappen ondernomen om een nieuw identiteitsdocument te bemachtigen, in tegenstelling tot hetgeen hij hierboven verklaarde (dat hij sinds 2004 bezig zou zijn om het in orde te krijgen). Bovendien werd hij reeds op 15.03.2024 in kennis gesteld dat hij België moet verlaten (bijlage 13), maar in zijn hoorrecht van 25.06.2024 verklaart hij dat hij een maand geleden – in mei dus – bij het OCMW geweest is. Hij is zich dus pas twee maanden na de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten gaan informeren (of mogelijk toevallig te weten gekomen?) welke stappen hij moet nemen om zijn verblijfssituatie te regulariseren. Het lijkt er dus niet op dat betrokkene daadwerkelijk het initiatief neemt om een einde te stellen aan zijn illegale verblijfssituatie." Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Waar verzoekers advocaat ter terechtzitting nog verwijst naar een arrest van de Raad van 7 juni 2018 met nr. 205 020 waarin rekening wordt gehouden met het wettige verblijf van de betrokkene bij de beoordeling van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die

aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die de voorliggende zaak kenmerken.

Opdat verzoeker zich dienstig zou kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, moet hij vooreerst aannemelijk maken dat hij hier een beschermenswaardig familieleven heeft.

Daar de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94), kunnen andere familiebanden, zoals deze die verzoeker aanhaalt met zijn vader, broers en zussen, slechts uitzonderlijk gelijkgesteld worden met een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gebruikelijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan.

In de bestreden beslissing wordt aangaande zijn gezinsleven het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart geen partner te hebben met wie hij een duurzame relatie heeft en geen kinderen. Zijn vader, twee broers en drie zussen zijn in België en zijn allen Belg. Hij stelt dat hij altijd bij zijn vader en broer gewoond heeft. Het feit dat zijn familie in België verblijft of het feit dat hij samenwoont met zijn vader en broer, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Opgemerkt moet worden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familieband tussen partners en tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In het arrest Ezzouhdi c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Hof eraan herinnerd dat “de betrekkingen tussen meerderjarigen niet noodzakelijkerwijs onder de bescherming van artikel 8 vallen zonder dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden”. De betrokkene toont echter niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn ten aanzien van zijn vader, broers of zussen.

Een repatriëring naar zijn land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met zijn familie door middel van moderne communicatiemiddelen. Zij kunnen hem gaan bezoeken in Turkije of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

Uit het voormeld motief blijkt dat weldegelijk rekening werd gehouden met de familie van verzoeker in België.

Verzoeker voegt stukken bij verzoekschrift om zijn verblijf in België, familiebanden en de samenwoning met en zorg voor zijn vader te bewijzen. Met name legt hij volgende stukken voor:

“Belgische identiteitskaart van zijn vader (stuk 2)

- Attest gezinssamenstelling van zijn vader (stuk 3); hieruit blijkt dat verzoekers vader sinds 1989 woont aan de (...) (Beringen). Verzoekers broer Fatih is ook sinds dezelfde datum ingeschreven op dit adres.

- Resultaat opzoeking Belgische registers op verzoekers rijksregisternummer (stuk 4)1; hieruit blijkt dat verzoeker sinds 1989 stond ingeschreven op hetzelfde adres als het huidig adres van zijn vader nl. (...)te Beringen.

- Verschillende documenten waarop dit adres als verzoekers adres staat vermeld:

o Akte van verwerping van nalatenschap van 08/03/2021 (stuk 5)

o Fiscale fiche nr. 281.10 van 2021 (stuk 6)

o Brief lantis van 01/03/2024 (stuk 7)

o Brief ING van 03/01/2024 (stuk 8)

o Brief ING van 12/07/2019 (stuk 9)

o Brief Xtra van 21/04/2021 (stuk 10)

o Klevers ACV (stuk 11)

o Postpakket verzonden op 20/20/2020 (stuk 12)

- Medisch attest waaruit blijkt dat verzoeker bij de dienst radiologie in het Sint-Franciscusziekenhuis in Heusden-Zolder werd onderzocht op 15/12/2021 (stuk 13)

- Medische attesten van verzoekers vaders:

o Attest van 20/03/24 dat stelt dat verzoekers vader wordt opgevolgd voor een ernstige cardiale problematiek en dat verzoeker de zorg hiervoor opneemt (stuk 14)

o Attest van 04/03/24 met bevestiging cardiale problemen en achteruitgang algemene toestand (stuk 15)

o Attest van 26/06/24 met bevestiging dat verzoeker sinds enkele jaren de mantelzorg van zijn hulpbehoevende vader opneemt (stuk 16)

- Uittreksel uit proces-verbaal van verhoor bij de politie op 20/12/2021 waarin verzoeker verklaart dat zijn broer Fatih psychologische problemen heeft en bij hen thuis voor problemen zorgt (stuk 17); Verzoeker verklaart hier ook dat hij is ambtelijk geschrapt en een regularisatie-procedure wenst op te starten.

- Belgische identiteitskaarten van zijn broers en zussen (stuk 18)
- Getuigenverklaringen (stuk 19)
- Foto's van verzoeker en zijn familie in België (stuk 20); o.a. een foto van verzoeker met zijn nichtje op de luchthaven van Zaventem in 1991, een schoolfoto van verzoeker met zijn broers in de Sint-Michiel school in Leopoldsburg, foto's van het trouwfeest van verzoekers zus in 1992 en foto's van verzoeker thuis in 1989 en 1991.
- Verhoor van verzoeker door de politie in 2023, waarbij hij verklaart dat zijn broer Fatih kampt met psychologische problemen en dat zijn zus bezig is met het regelen van zijn gedwongen opname. Verzoeker verklaart in dit gehoor ook dat hij voor zijn vader zorgt. Hij geeft dit zelfs spontaan als antwoord op de vraag om zich voor te stellen. (stuk 21)"

Waar verzoeker wenst aan te tonen dat hij sinds de ambtelijke schrapping in 2004 België niet heeft verlaten, wordt dit in de bestreden beslissing ook niet betwist door verweerder. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker slechts zeer recent informatie is gaan inwinnen bij de gemeente om zijn verblijf te regulariseren. In weerwil van verzoekers betoog wordt geen geloof gehecht aan zijn zogenaamde (eerdere) pogingen om zijn verblijf te regulariseren. Zo wordt in de bestreden beslissing dienaangaande gemotiveerd: *"Van zijn pogingen om zich in regel te stellen, is geen enkel bewijs terug te vinden. Er moet opgemerkt worden dat betrokkene op 02.02.2024 aangetroffen werd tijdens een woonstcontrole en dat het verslag van een tweede woonstcontrole op 23.02.2024 vermeldt dat de betrokkene pas een afspraak bij de gemeente gemaakt heeft in het bijzijn van de wijkagent. In datzelfde verslag staat ook te lezen dat betrokkene geen paspoort of identiteitskaart meer heeft. Zijn laatste document zou ingehouden zijn door de stadsdiensten en hij heeft nadien geen nieuw meer gevraagd of gekregen. Hij heeft aldus zelf geen stappen ondernomen om een nieuw identiteitsdocument te bemachtigen, in tegenstelling tot hetgeen hij hierboven verklaarde (dat hij sinds 2004 bezig zou zijn om het in orde te krijgen). Bovendien werd hij reeds op 15.03.2024 in kennis gesteld dat hij België moet verlaten (bijlage 13), maar in zijn hoorrecht van 25.06.2024 verklaart hij dat hij een maand geleden – in mei dus – bij het OCMW geweest is. Hij is zich dus pas twee maanden na de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten gaan informeren (of mogelijks toevallig te weten gekomen?) welke stappen hij moet nemen om zijn verblijfssituatie te regulariseren. Het lijkt er dus niet op dat betrokkene daadwerkelijk het initiatief neemt om een einde te stellen aan zijn illegale verblijfssituatie."*

Aangaande zijn familieleven met zijn broers en zussen toont verzoeker geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan, andere dan normale emotionele banden. Verzoeker maakt prima facie geen schending van artikel 8 van het EVRM met zijn broers en zussen aannemelijk. De schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker wijst vervolgens op zijn privéleven in België aangezien hij een groot deel van zijn leven in België heeft doorgebracht. Verzoeker kwam aan als kind, is naar school gegaan en heeft gewerkt in België. Van zijn 7 jaar tot 34 jaar beschikte hij over een wettig verblijf. De laatste 19 jaar was zijn verblijf precair.

Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), §153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is een feitenkwestie. In dit kader dient erop te worden gewezen dat de verzoekende partij in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat haar in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker aan de hand van de bijgebrachte stukken zijn langdurig verblijf in België wenst aan te tonen en stelt dat hij een band heeft met dit land, toont hij hiermee nog niet aan dat het door hem opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking ervan als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Het begrip 'privéleven' doelt immers op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96) en in alle redelijkheid mag worden verwacht dat verzoeker hiervan enig bewijs voorlegt. Het privéleven ontwikkeld tijdens een precair verblijf zal enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geven tot de schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, §70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, §70). Verzoeker toont het bestaan van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden niet aan. Verzoeker komt niet verder dan het aantonen van een legaal verblijf tot 2004 en vervolgens een illegaal verblijf gedurende de laatste 19 jaar. Waar hij stelt pogingen te hebben ondernomen om zijn verblijf te regulariseren, toont hij dit niet aan en kan dit ook niet worden vastgesteld door verweerder. De conclusie in de bestreden beslissing *"Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 20 jaar in precair en onwettig verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77)"*, is niet kennelijk onredelijk, te meer nu verzoeker ook niet onwetend kon zijn over zijn precair verblijf sinds 2004. De summiere

getuigenverklaringen die in bijlage van het verzoekschrift werden gevoegd doen daar niet anders over denken.

Bijgevolg kan een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM *prima facie* niet worden weerhouden. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en het vrijwaren van de openbare orde anderzijds, wordt op dit punt evenmin concreet aangetoond. De schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoeker betwist dat hij geen bijkomende elementen van afhankelijkheid heeft aangetoond ten aanzien van zijn vader en zet het volgende uiteen:

“In casu is verzoeker de mantelzorger van zijn hulpbehoevende, zieke vader, met wie hij al zijn hele leven samenwoont. (zie stukken 2-12 en 14-16) Verzoeker staat zijn vader bij in zowat alle dagdagelijkse taken: boodschappen doen, koken, wassen, aankleden, vervoeren, schoonmaken, etc.

Zij wonen op hetzelfde adres en dit sinds verzoekers aankomst in België in 1977. Voordien woonden zij ook samen in Turkije, tot verzoekers vader naar België kwam om in de mijnen te werken.

Er is geen andere persoon in België die de mantelzorg voor verzoekers vader op zich kan nemen. De andere kinderen van verzoeker hebben hun eigen gezinnen en werk, waardoor zij niet voltijds bij hun vader kunnen zijn. De jongste broer van verzoeker, Fatih, woont bij verzoeker en zijn vader maar kampt zelf met ernstige psychologische problemen waarvoor hij recent 1,5 in een psychiatrisch ziekenhuis verbleef.”

Vooreerst merkt de Raad op dat verweerder weldegelijk rekening heeft gehouden met verzoekers verklaring dat hij mantelzorger is van zijn vader. Verweerder heeft de afhankelijkheidsband met zijn vader weldegelijk onderzocht. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande immers het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart dat hij elke dag voor zijn vader zorgt, die zeer hulpbehoevend is. De gezondheidssituatie van zijn vader opent niet het recht tot verblijf. Hij toont niet aan dat zijn vader enkel en alleen van zijn mantelzorg afhangt en dat er geen andere personen of familieleden zijn die de mantelzorg op zich kunnen nemen. Assistentie kan via meerdere kanalen en middelen aan de vader van betrokkene worden aangeboden andere dan de fysieke aanwezigheid van zijn zoon. Een verwijdering van betrokkene impliceert trouwens geen beëindiging van de familiale relaties: mocht zijn vader niet naar het land van herkomst kunnen reizen wegens gezondheidsproblemen, kan betrokkene steeds via moderne communicatiemiddelen zijn band met hem onderhouden.”

De Raad merkt op dat het gegeven dat verzoeker heden de belangrijkste mantelzorger van zijn vader is, niet inhoudt dat de rol van mantelzorger enkel door hem kan worden vervuld en niet door een ander familielid kan worden opgenomen. Verzoeker verklaart nog vijf andere broers en zussen te hebben. Los van de broer die met psychologische problemen kampt, toont verzoeker niet aan dat de andere broers en zussen niet in de mogelijkheid zijn om hun vader de nodige mantelzorg te bieden. Het feit dat de andere broers en zussen apart wonen en hun eigen gezin hebben, toont niet aan dat zij niet kunnen instaan voor de mantelzorg. Bovendien, in weerwil van verzoekers betoog blijken niet alleen verzoeker en zijn broer F. bij hun vader te wonen. Zo stelt verweerder in de nota met opmerkingen dat de Nederlandse broer H.D. op 6 juli 2022 een verklaring van inschrijving indiende in België en als adres hetzelfde adres als dat van verzoeker en van zijn vader in Beverlo opgaf. Ten slotte wordt niet aangetoond dat geen beroep kan worden gedaan op de diverse diensten die thuisverpleging aanbieden.

Gelet op het feit dat het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode waarin verzoeker en zijn vader (alsook zijn broers en zussen) wisten dat gezien de geldende verwijderingsmaatregelen ten aanzien van verzoeker, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen, en gelet op wat hierboven wordt besproken, kan verzoekers situatie niet worden beschouwd als uitzonderlijk in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er sprake is van dwingende elementen die zouden kunnen doen besluiten tot het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak.

Verzoeker maakt een schending van artikel 8 van het EVRM of van zijn gezinsleven *prima facie* niet aannemelijk.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 20 van het VWEU, betoogt verzoeker dat wanneer hij het Belgische grondgebied moet verlaten en moet terugkeren naar zijn land van herkomst, zijn vader, die de Belgische nationaliteit heeft en dus EU-burger is, eveneens het land moet verlaten omwille van de sterke afhankelijkheid. Verzoeker citeert voormelde bepaling en stelt dat het vaste rechtspraak is van het Hof van Justitie dat familieleden van statische EU-burgers een afgeleid verblijfsecht kunnen genieten op grond van artikel 20 van het VWEU wanneer door een weigering toe te kennen aan het familielid de EU-burger feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve

genot van de belangrijkste aan zijn status van Unieburger verbonden rechten zou worden ontzegd. Verzoeker wijst vervolgens op een arrest van het Hof van Justitie waarin geoordeeld werd dat artikel 20 van het VWEU ook in rekening moet worden gebracht wanneer er een verblijfstitel wordt geweigerd aan de derdelander, dat het Hof stelt dat de nationale autoriteiten eerst moeten nagaan of er tussen dat derdelands-familieelid en de EU-burger een afhankelijkheidsverhouding bestaat dat wanneer een verwijderingsmaatregel opgelegd wordt aan het familieelid, de EU-burger feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. Verzoeker wijst erop dat het Hof stelt dat hetzelfde principe van toepassing is bij alle nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de rechten die zij aan hun status ontleenen. Bijgevolg moet er volgens verzoeker vanuit gegaan worden dat lidstaten ook bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, op basis van onder meer de gegevens die de betrokken derdelander en Unieburger hebben voorgelegd, moeten nagaan of er sprake is van een afhankelijkheidsband tussen de statische EU-burger en diens familieelid die ertoe zou leiden dat de EU-burger het grondgebied van de EU zou moeten verlaten. Verzoeker wijst erop dat hij in het kader van het hoorrecht van 25 juni 2024 aan verweerder spontaan liet weten dat zijn vader ziek is en hij als mantelzorger optreedt. Dat verweerder aldus op de hoogte was van de sterke afhankelijkheid van zijn vader en om die reden had moeten nagaan of de afhankelijkheidsband van die aard was dat zijn vader, die de Belgische nationaliteit heeft en daarom EU-burger is, feitelijk gedwongen zou zijn om net als verzoeker het grondgebied te verlaten. Verzoeker betoogt dat verweerder dit echter volledig nalaat, dat sterker nog, verweerder er in het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 juni 2024 vanuit lijkt te gaan dat verzoeker via moderne communicatiemiddelen zijn band met zijn vader kan onderhouden en dat verweerder nergens ingaat op de concrete afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn vader, die in toepassing van artikel 20 van het VWEU dient beoordeeld te worden. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met de afhankelijkheidsband tussen hem en zijn vader en om die reden artikel 20 van het VWEU schendt.

De Raad treedt in het voorliggend geschil echter op als annulatierechter (cf. artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet), zodat het hem niet toekomt om zich in de plaats van het bevoegde bestuur uit te spreken over verzoekers verblijfsaanspraken op grond van artikel 20 van het VWEU. In deze stand van het geding is de Raad enkel bevoegd om de wettigheid te onderzoeken van de jegens de verzoeker getroffen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In dit kader is het tevens van belang erop te wijzen dat het Hof van Justitie reeds meermaals heeft bevestigd dat EU-lidstaten in beginsel vrij zijn om te bepalen hoe gestalte wordt gegeven aan het (afgeleide) verblijfsrecht dat op grond van artikel 20 van het VWEU aan de derdelander moet toekomen (HvJ 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., 133/15, EU:C:2017/354, punt 76; HvJ 8 mei 2018, nr. C-82/16, K.A., punt 54; HvJ 27 februari 2020, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real, C-836/18, punt 51).

De derdelander moet in beginsel zelf de gegevens overleggen waaruit blijkt dat hij een verblijfsrecht aan artikel 20 van het VWEU ontleent. Het gaat daarbij met name om de gegevens waaruit kan worden afgeleid dat de Unieburger het grondgebied van de Europese Unie zou moeten verlaten indien het verblijfsrecht niet aan de derdelander wordt toegekend. Het Hof van Justitie zette met name in zijn rechtspraak uiteen dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familieelid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd. Het betreft dus een afgeleid verblijfsrecht dat in zeer bijzondere situaties voortvloeit uit artikel 20 van het VWEU (HvJ 8 mei 2018 (Grote Kamer), C-82/16, K.A. e.a., ptn. 51 en 52; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 63; HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, ptn. 43 en 44).

Daarbij heeft het Hof aangegeven dat het weliswaar een zaak is van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties krachtens artikel 20 van het VWEU aan de derdelander moet toekomen, maar dat dit gegeven niet wegneemt dat deze procedurevoorschriften geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van het voormelde artikel 20 (HvJ 8 mei 2018 (Grote Kamer), C-82/16, K.A. e.a., pt. 54; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 76; HvJ 27 februari 2020, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real, C-836/18, punt 51).

Indien verzoeker meent dat hij in aanmerking komt voor een uit artikel 20 van het VWEU voortvloeiend afgeleid verblijfsrecht in functie van zijn vader, dan komt het hem toe om dit bij de bevoegde minister c.q. staatssecretaris kenbaar te maken middels een aanvraag voor een verblijfskaart op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Pas wanneer een dergelijke aanvraag zou worden geweigerd, kan de Raad hieromtrent zijn wettigheidstoezicht uitoefenen waarbij hij alsdan kan onderzoeken of de beoordeling van het bestuur al dan niet onredelijk is in het licht van artikel 20 van het VWEU. De Raad stelt vast dat verzoeker

een dergelijke aanvraag nooit heeft ingediend, terwijl hij verklaart dat hij sinds 2019 de zorg voor zijn vader waarneemt. Zijn vader zou hartpatiënt zijn en mantelzorg nodig hebben.

De derdelander of de Unieburger die een familielid is, mag niet worden verhinderd om een bewijs aan te leveren op grond waarvan kan worden beoordeeld of de afhankelijkheidsrelatie bestaat (HvJ 10 mei 2017, C-133/15, ChavezVilchez e.a., ptn. 75-76). In het voorliggende geval blijkt geenszins dat verzoeker daartoe niet de mogelijkheid heeft gehad, gelet op het feit dat hij sinds 2019 voor zijn vader zou zorgen. Bovendien wist verzoeker dat hij sinds 2004 slechts over een precair verblijf beschikte. Gelet op wat voorafgaat, kan de thans bestreden beslissing niet expliciet, noch impliciet worden aanzien als een beslissing waarbij verzoeker een verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU wordt geweigerd. Verzoeker kan zich in het kader van het thans voorliggende beroep op het eerste zicht niet beroepen op een schending van artikel 20 van het VWEU. Evenmin blijkt in het kader hiervan een schending van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat vermeldingen van zijn correctionele veroordelingen geen reden vormen voor zijn verwijdering.

Verzoekers betoog omtrent zijn correctionele veroordelingen is evenwel niet dienstig, nu het bevel is gestoeld op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum of verblijfstitel. Deze vaststelling volstaat bijgevolg om over te gaan tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Ten slotte betoogt verzoeker dat hem ten onrechte geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven. Hij meent dat er geen enkel risico bestaat op onderduiken aangezien hij sinds 1989 op hetzelfde adres woont, samen met zijn hulpbehoevende vader voor wie hij dagelijks instaat als mantelzorger.

Artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
(...)”*

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)”

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt derhalve dat er in het geval van een risico op onderduiken kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde uitvoeringstermijn van zeven tot dertig dagen van een bevel om het grondgebied te verlaten dat afgegeven wordt aan de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Artikel 74/14, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat.

In casu werd ervoor geopteerd om de verzoeker geen uitvoeringstermijn te gunnen wegens dit risico op onderduiken.

Artikel 1, § 1, 11°, van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt: *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”*. Dit artikel vormt een omzetting van artikel 3, lid 7, van de Terugkeer-richtlijn dat het “risico op onderduiken” definieert als het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bevat vervolgens een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (*Parl.St.* Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat het risico op onderduiken “actueel en reëel” moet zijn. “Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.”

In het bestreden bevel duidt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris daartoe de volgende objectieve criteria uit artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet aan:

“1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 2004 door de gemeente geschrapt is. Sedertdien is hij bezig om zijn Belgische nationaliteit in orde te krijgen, doch telkens wordt dit afgekeurd. Uit zijn administratief dossier blijkt niet dat betrokkene zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Van zijn pogingen om zich in regel te stellen, is geen enkel bewijs terug te vinden.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 02.10.2009 en 29.02.2024 die hem betekend werden respectievelijk op 02.10.2009 en 15.03.2024. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

Waar verzoeker stelt dat er geen reden is om aan te nemen dat hij zou onderduiken en op het adres van zijn vader verblijft, weerlegt hij niet de vaststelling dat hij sinds 2004 door de gemeente geschrapt is en uit het administratief dossier niet blijkt dat hij zijn verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Hij heeft zich niet aangemeld bij de gemeente en hij heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 2 oktober 2009 en 29 februari 2024. Verzoeker betwist niet de eerdere bevelen niet te hebben uitgevoerd.

Verzoeker toont prima facie geen schending aan van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet

Gelet op wat voorafgaat, blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat enige hogere rechtsnorm verweerder zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Voorts betwist verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of een geldige verblijfstitel niet. Deze vaststellingen volstaan op zich reeds om met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker laat na om concreet uiteen te zetten hoe de bestreden verwijderingsmaatregel artikel 13 van het EVRM, artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, het beginsel van openbaarheid van bestuur, het inzagerecht, het recht op een effectief rechtsmiddel en de rechten van verdediging zou schenden.

Het enige middel is prima facie niet ernstig.

3.3. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. MOONEN